

Henseende, saa at baade Afgifterne til Communen og Amtet ere gaaede betydelig op, ja fuldkommen fordoblede paa mange Steder, hvilket jo er meget glædeligt, da disse Afgifter anvendes til bedre Veie, til Sygehuse og til andre saadanne Indretninger, der ere til Gavn for selve Beboerne, der yde Afgiften; men Tritagelsen for at svare disse Afgifter, der skal vedderlægges ved den faste Løn, bliver da et saameget større Bederlag, saa at det nødvendigt maa føre til en Forhøielse af den faste Pengeløn. — Endelig have de høie Conjunctioner medført, at Pengene virkelig i Forhold til Arbeidet have en mindre Verdi. En af de Betragtninger, der ligge meget nær, naar der er Spørgsmaal om Sognefogbernes Lønning, er den, at selve Bestillingen ikke skal lønnes, men at det Offentlige skal holde en Karl for Sognefogden, idet han til sit eget Aulsbrug bør kunne holde en Karl frit for at kunne anvende sin Tid i det Offentliges Tjeneste; men Prisen paa en Karls Arbejde er jo ikke lidet stegen. Paa den anden Side at sætte Lønnen meget høit, det vilde der kun være Grund til, naar der er ganske særlige Omstændigheder tilstede. Derfor troer jeg dog, at dette Maximum vil befindes at være hensigtsmæssigt. — Jeg skal forbeholde mig at besvare, hvad der fra Minoritetens Side vil blive anført for dens Mening med Hensyn til § 1. Det næste Punkt angaaer § 2. Alderstillaaget er fastsat at skulle indtræde efter 10 Aars Tjeneste, og at skulle forhøies efter 20 Aars Tjeneste; men da den tvungne Tid, i hvilken de Vedkommende, enten de ville eller ikke, skulle opfylde deres Sognefogedbestilling, kun er 3 Aar, saa vil Diemedet med Alderstillaaget ikke opnaaes, naar man ikke rykker det nærmere. Derfor foreslaaes, at 10 Aar forandres til 5 Aar og 20 til 15. Hvad den ærede Minoritet foreslaaer, nemlig at Paragraphen udgaaer, finde vi ikke hensigtsmæssigt; thi det er ikke blot Ancienniteten, der her bliver den afgjørende, men jeg for mit Vedkommende maa idetmindste finde, at naar en Mand fuldkommen forsvaerlig har røgtet sin Pligt, saa er det meget rigtigt at fastholde ham, efterat han har øvet sig i disse Forretninger, og det er ogsaa en Erkjendelse, der vistnok er meget almindelig. — § 3 foreslaae

vi skal udgaae. Denne Paragraph indeholder 2 Punkter, nemlig først, at den nærværende Lov ikke berører de Sognefogderne paa visse Steder tillagte Indtægter for Udførelsen af Forretninger, der efter den almindelige Lovgivning ikke paahvile dem. Udvalget har tilladt sig at gaae ud fra den Forudsætning, at her kun kan menes lovlige Indtægter. Jeg nævner dette for at henlede den ærede Justitsministers Opmærksomhed paa det Spørgsmaal, om ikke paa sine Steder Sognefogderne skulde have Forretninger og oppebære et Bederlag for Forretninger, som ikke ere lovlige. Ingen vil have større Grund i saa Fald til at ønske dette nøiagtigt undersøgt, hvor det mindste Spor maatte vise sig dertil, end netop Embedsclassen, og jeg vil, for ikke at tale for forblommet, tilføie, at det er paastaet, at paa sine Steder bruges Sognefogderne til at indkræve Dommerhavre. Disse Bemærkninger, ere ikke rettede mod Sognefogderne, men høiere op. Hvis der kun sigtes til lovlige Sportler, da behøve de ikke nogen Statsfæstelse ved den nye Lov. — Det andet Punkt, Paragraphen gaaer ud paa, er, at visse afvigende Lønningsmaader for Sognefogderne skulle kunne opretholdes. Nu skal jeg være ganske enig i, jeg hører virkelig til dem, der mene, at der bør indrømmes locale Forhold et meget betydeligt Spillerum. Men er det overladt til Amtsraadet at fastsætte Bederlagets Størrelse, saa skeer der dette Hensyn fuldkommen fyldest. Og de to Sætninger staae jo fast, at Lønnen skal fastsættes til et Pengevederlag, og at den skal bestemmes af Amtsraadet og Justitsministeriet og udbetales af Amtsfondet, og de bør da staae fast allevegne. Derimod kan der ingen begrundet Indvending gjøres. Har man paa sine Steder allerede vedtaget en anden Form end den sædvanlige, for at lønne Sognefogderne, saa kan det kun fortjene Paastjønneelse, om man der har været betænkt paa at opnaae det Diemed, som Loven nu fastsætter, og det vil da ikke have nogen videre Følge. Ialtfald skulde det da være aldeles særlige Omstændigheder paa et ganske bestemt Sted, der skulde bevirke en Afvigelse fra Lovens almindelige Regel, og i saa Fald maatte man oppebie, om den ærede Justits-